

waerwab süddant, ja teeb tal tõlli jo siin
ma peal. Ning tulles nüüd surm, küh-
ho ta siis tahhab jada omma üllekohtu-
se warranduesega, kühho siis ärrapõgge-
keda selle kange hirmo ja nuhtluse eest,
mis se õige kohtomoistja peab andma,
kes jo iggaühhe süddamesse sedda kasto
penni, et teise omma, peame putumatta
jätma? Weel iggawesse ello põlwes,
waerwab wargusse: pat innimesse süd-
dant otsata kibbeda walloga!

2.

Nio: Tõnnol olli üks uhke mees, kes
hea melega hoopis ja surustelles. Et
nüüd küs nifuggune tübbi uhkus ja küt-
lemine moistlikul innimesel ilka hää-
biks on, siiski olles sellega woinud kaa-
na-

natada, kui Tõnnol agga olles uhkuse
himmus teisi sallinud, ja nendega leppi-
nud. Agga ta oli ka üks riakas inni-
menne, kes wihha teiste wasto kandis,
ja äkkilisest melest paljo kurja teggi, mis
lääbi ta wimaks hoopis hukka läks. Eiig
wihha ei sada ellades head, ja kes selle
wihha himmo wasto ei panne, koggub
ennesele usfinaste teie suggu õnnetust.
Tõnnol ei tallitsend omma wihha ja äk-
klike meele, ja kui ta ehk küs wahhest
hirmo parrast tedda nago kormale hoidis,
siis kandis ta ommeti sallaja wihha teiste
wasto, ja mõtles kurja teise peale. Men-
da ta olli süddame tapmisega Jumma-
la ees allati liggimesse tapja, ja olli ehk
teine pisut juotund temma wasto eksi-
ma, siis ei leppinud temma ellades ärra,
egga wõinud sedda andeks anda, waid
lat.